

Sygn. akt I A Ca 521/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Wolfke - Kobzar
Sędziowie:	SSA Ewa Głowacka SSA Małgorzata Lamparska (spr.)
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **R. B.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w B., Zakładowi Karnemu w K., Zakładowi Karnemu nr 2 w S. i Prokuraturze Okręgowej w Opolu reprezentowanej przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 14 lutego 2012 r. sygn. akt I C 225/11

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I o tyle tylko, że nakazuje Dyrektorowi Zakładu Karnego w B., aby w piśmie skierowanym do powoda R. B. na adres ul . (...), (...)-(...) Ś. przeprosił powoda za naruszenie tajemnicy jego korespondencji skierowanej do Prokuratury Rejonowej w B. z dnia 25 czerwca 2009r. oraz skierowanej przez Prokuratorę Okręgową w Świdnicy z dnia 29 lipca 2009r. do powoda, natomiast Dyrektorowi Zakładu Karnego w K. nakazuje, aby w piśmie skierowanym do powoda R. B. na adres ul . (...), (...)-(...) Ś. przeprosił powoda za naruszenie tajemnicy jego korespondencji skierowanej do powoda z Komendy Powiatowej Policji w B. w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania z dnia 8 października 2010r.; zmienia także punkt II i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów procesu w kwocie 2400 zł oraz zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego; zmienia punkt III i obniża zasądzoną tam kwotę na rzecz radcy prawnego M. K. do kwoty 2400 zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług;**

2. **dalej idącą apelację oddala;**

3. **zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł kosztów postępowania apelacyjnego;**

4. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 270 zł kosztów zastępstwa procesowego;

5. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Opolu na rzecz radcy prawnego M. K. 1800 zł oraz należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem Sąd I Instancji oddalił powództwo skierowane przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w B., Zakładowi Karnemu w K., Zakładowi Karnemu nr 2 w S., Prokuraturze Okręgowej w Opolu, którym powód żądał solidarnego zasądzenia od pozwanych kwoty 40 000 zł jako zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych a to tajemnicy korespondencji oraz przeprosin o treści „Przepraszam Pana R. B. za lekceważenia jego osoby i naruszenie dóbr osobistych”.

Był to kolejny wyrok w niniejszej sprawie, ponieważ poprzedni, również oddalający powództwo został uchylony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny wskazał na braki w toczącym się postępowaniu i zawarł wytyczne, w szczególności dotyczące określenia strony pozwanej.

Kolejne rozstrzygnięcie Sąd I Instancji oparł na następujących ustaleniach:

Powód odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 6.07.2006r. za przestępstwa z art. 276, 278, 279 oraz 64 §1 kk. Przewidywany koniec kary przypadał na dzień 6.07.2013 r, jednakże pod koniec trwania procesu i w dacie wyrokowania powód przebywał już na wolności. Funkcjonariuszka M. A., zatrudniona w pozwanym Zakładzie Karnym w B., w dniu 1.07.2009r. odebrała korespondencję zwykłą przychodzącą do skazanych z półki przypisanej do (...) znajdującej się w gabinecie działu ewidencji, a następnie dokonała jej kontroli. Wśród listów przychodzących znajdował się list powoda adresowany do Prokuratury Rejonowej w B.. Funkcjonariuszka otworzyła ten list przez przypadek i wówczas zorientowała się, że list nie został wysłany z powodu braku znaczka pocztowego. Funkcjonariuszka udała się do powoda i poinformowała go o tej sytuacji. Powód nie wnosił żadnych zastrzeżeń, nie zgłosił sprawy jej przełożonemu. Nie przeczytała treści tego listu. Następnego dnia po naklejeniu znaczka list został przesłany zgodnie z adresem. Powód w dniu 1.07.2009r. nie wnosił żadnych skarg do administracji pozwanego Zakładu.

Wskutek skargi powoda z dnia 2.07.2009r. Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w O. ustalił, że przyczyną otwarcia przesyłki był brak znaczka pocztowego, a nie „żądza pozyskania informacji”. Przesyłka została zwrócona do nadawcy z powodu braku znaków opłaty pocztowej i list został doręczony do przesyłek przychodzących, co doprowadziło do przeoczenia i nieporozumienia. Powód został przeproszony za zaistniałą sytuację.

Inspektorat uznał również za nieuzasadniony zgłoszony zarzut zagrożenia bezpieczeństwa osobistego, uznając go za subiektywną ocenę rzeczywistości więziennej. Wszystkie decyzje dotyczące zakwaterowania były podejmowane z uwzględnieniem wiedzy o obawach powoda.

Powód został również pouczony o niedopuszczalności i odpowiedzialności dyscyplinarnej za odmowę spożywania posiłków celem wymuszenia określonej decyzji lub postępowania.

W zakresie prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w B. postępowań dotyczących zawiadomienia R. B. o przestępstwie z art. 267 § 1 kk tj. nielegalnego uzyskania informacji poprzez otwarcie listu postępowanie w tej sprawie zostało zainicjowane pismem R. B. z dnia 30 czerwca 2009r. Zawiadamiający został przesłuchany na ww. okoliczności i wskazał, że przebywając w Zakładzie Karnym w B. w dniu 25 czerwca 2009r. nadał urzędowe pismo, które po umieszczeniu w kopercie zaklecił taśmą samoprzylepną. W dniu 29 czerwca 2009r. przyszedł do niego oddziałowy i wychowawczyni, którzy poinformowali go, że pismo omyłkowo zostało otwarte. Według zawiadamiającego nastąpiło

to jednak nie omyłkowo, lecz z uwagi na „żądze informacji” ze strony personelu Zakładu Karnego. Po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, postanowieniem z dnia 20 września 2009r. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie. W wyniku zażalenia R. B. oraz jego pełnomocnika, na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 4 grudnia 2009r. wskazana decyzja została uchylona i w dniu 21 grudnia 2009r. wszczęto w sprawie dochodzenie w kierunku przestępstwa wskazanego na wstępie. Po przeprowadzeniu czynności procesowych wskazanych przez Sąd postępowanie w dniu 30 grudnia 2009r. umorzono. Postanowieniem z dnia 16 marca 2010r. Sąd Rejonowy w B. nie uwzględnił zażaleń R. B. i jego pełnomocnika. Z uzasadnienia orzeczenia Sądu wynika, iż Sąd przychylił się do zeznań osoby, która otwarła pismo o braku jakiegokolwiek zamiaru zapoznania się z korespondencją, a dokonała otwarcia koperty machinalnie, pośród wielu innych listów do otwarcia, których była zobowiązana. Powyższe orzeczenie R. B. wielokrotnie kwestionował domagając się podjęcia prawomocnie umorzonego postępowania.

Sąd ustala także, że powód ujawnia objawy zaburzeń urojeniowych, ksobnych, odnoszących. Pozostawał pod opieką wychowawczą, lekarską oraz psychologiczną, miał stałą możliwość korzystania z ich pomocy. Został objęty „Przedsięwzięciami zapobiegającymi próbom i samoagresjom osadzonych” w pozwanym Zakładzie. Jest również objęty wzmożoną obserwacją i ochroną.

Dla zapewnienia powodowi bezpieczeństwa osobistego, był on wielokrotnie transportowany do innych jednostek. Wielokrotnie również zmieniano osadzenie, skład cel mieszkalnych oraz oddziałów – z powodów często niepotwierdzonych informacji o zagrożeniu.

U powoda nie stwierdzono objawów zaburzeń psychotycznych i depresyjnych. Rozpoznano osobowość nieprawidłową, dysocjalną oraz na reakcję adaptacyjną związaną z sytuacją. Powód wykazuje tendencje do racjonalizowania, manipulacji, słabo korzysta z doświadczeń i unika odpowiedzialności. Domaga się uprzywilejowanego traktowania, troski, opieki, miłości. Powód wykazuje częściowy krytycyzm wobec rozpoznanych treści urojeniowych. Stwierdzone nastawienie urojeniowe, ksobne nie zmienia się pomimo zmiany składu celi mieszkalnej lub oddziału mieszkalnego. Powód wielokrotnie werbalizował poczucie zagrożenia, które nie zostało potwierdzone w jego relacjach ani w obserwacjach funkcjonariuszy oraz innych skazanych. Powód widzi zagrożenie i wyczuwa „pewien spisek i oddziaływanie” nawet w towarzystwie specjalnie wybranych, spokojnych i wycofanych skazanych. Wielokrotnie sygnalizował z tego powodu złe samopoczucie, myśli rezygnacyjne i osłabienie. Powód jest silnie skoncentrowany na sobie i swoich doznaniach. Stan zdrowia powoda w czasie przebywania w ZK w B. i S. po dacie zdarzenia nie uległ zmianie.

Przy tak poczynionych ustaleniach Sąd I Instancji uznał powództwo za niezasadne.

Wskazał, że powód domaga się od pozwanych solidarnie kwoty 40.000 zł zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dobra osobistego w postaci prawa do tajemnicy korespondencji oraz z tytułu cierpień, jakich doznał w wyniku szykanowania w związku z wskazywaniem nieprawidłowości w działaniu Służby Więziennej oraz w związku z brakiem reakcji ze strony Prokuratury Rejonowej w B. na zawiadomienia o bezprawnym otwieraniu korespondencji powoda i doprowadzenia przez Prokuraturę Rejonową w B. i K. do zapoznania się przez osoby niepowołane, tj. funkcjonariuszy Służby Więziennej. Nadto powód domaga się przeprosin o wskazanej przez siebie treści.

Dalej Sąd I Instancji wskazuje, że z art. 24 § 1 k.c. stanowiącego podstawę żądania wynika jednoznacznie, iż ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Ustawodawca w art. 24 § 1 k.c. wprowadził zasadę domniemania bezprawności i to pozwany w procesie o ochronę dóbr osobistych ma obowiązek wykazania istnienia okoliczności usprawiedliwiających to działanie, a więc wyłączających bezprawność. Działanie natomiast nie jest bezprawne, chociażby zagrażało dobru osobistemu lub nawet je naruszało, przede wszystkim wówczas, gdy jest oparte na obowiązującym przepisie prawa albo stanowi wykonywanie prawa podmiotowego .

Odnosząc się zatem do roszczenia powoda w ocenie Sądu I Instancji, w żaden sposób nie wykazał on zgodnie z regułą wynikającą z art. 6 k.c. w z 232 k.p.c., by pozwani jakimkolwiek działaniem naruszyli jego dobra osobiste. Sąd I Instancji wskazuje bowiem, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, iż przez przypadek

funkcjonariuszka, w toku innych czynności objętych zakresem jej obowiązków, otworzyła korespondencję tj. kopertę adresowaną z Prokuratury Rejonowej w B. do powoda. Gdy tylko zorientowała się o tej omyłce odniosła przesyłkę powodowi przepaszając go za zaistniałą sytuację i zdarzenie i tłumacząc również w postępowaniu wyjaśniającym wszczętym na skutek skargi powoda jak do tego doszło. Postępowanie wszczęte na skutek zawiadomienia powoda o popełnienie przestępstwa zostało umorzone, a postanowienie o umorzeniu zostało podtrzymane przez Sąd Rejonowy w B.. Sąd I Instancji wskazuje zatem, że wbrew twierdzeniom powoda postępowanie karne zostało przeprowadzone rzetelnie, nadto poddane instancyjnej kontroli Sądu i nie wykazało, aby na którymkolwiek etapie doszło do bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda, ani by działania funkcjonariuszki nacechowane były złą wolą.

Dalej Sąd I Instancji podnosi, że nie zostało również wykazane, aby w jakikolwiek inny sposób zawinionym działaniem jakiegokolwiek podmiotu wyszczególnionego przez powoda dopuszczono się bezprawnego działania wobec powoda i to działania które doprowadziłyby do naruszenia jego dóbr osobistych. Wbrew twierdzeniom powoda z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie wynika, iż naruszenia te miały charakter systematyczny i związane były z korespondencją dotyczącą nieprawidłowości po stronie pozwanych. Powód nie przedstawił bowiem dowodów na to by w związku ze swoją działalnością podlegał prześladowaniom ze strony Funkcjonariuszy Służby Więziennej we wszystkich zakładach karnych w jakich przebywał. Powód wprowadził w piśmie procesowym z dnia 31 sierpnia 2011r. powoływał się na naruszenia dóbr osobistych powoda ze strony jednostek organizacyjnych prokuratury tj, Prokuratury Rejonowej w B., Prokuratury Rejonowej w Kluczborku, które polegały na kierowaniu pism na adres Zakładu Karnego, ewentualnie adres Dyrektora Zakładu Karnego, w którym powód przebywał, zamiast bezpośrednio do powoda na adres pobytu w Zakładzie Karnym podając jednocześnie, iż pismo dostarczy powód osobiście po jego odnalezieniu, co jednak nie nastąpiło.

Sąd I Instancji wskazuje także, że z dołączonej przez pozwanego opinii psychologicznej powoda wynika, że jest on osobą konfliktową, podejrzliwą i dopatruje się działań spiskowych, na temat których snuje liczne urojenia. Powód ujawnia objawy zaburzeń urojeniowych, ksobnych, odnoszących. Z tych względów jest pod opieką wychowawczą, lekarską oraz psychologiczną, ma stałą możliwość korzystania z ich pomocy. Został ponadto objęty specjalnym programem oraz znajduje się pod wzmożoną.

W ocenie Sądu I Instancji działania funkcjonariuszki M. A. jakkolwiek nieprawidłowe to jednak nie miało ono na celu naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci naruszenia tajemnicy korespondencji i było jedynie wynikiem omyłki która mogła się zdarzyć każdemu człowiekowi. Nie stanowiło to zatem zamierzonego, ukierunkowanego działania funkcjonariuszki zmierzającego do naruszenia dóbr osobistych powoda, jak również nie może być traktowane jako bezprawne i zawinione działanie na etapie doręczania korespondencji powodowi przez Zakład Karny.

Brak jest zatem podstaw do uznania, iż wystąpiło po stronie pozwanego zachowanie bezprawne, z którym to można wiązać odpowiedzialność cywilną.

Na powyższe rozstrzygnięcie apelację wniósł pozwany, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów:

1. art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż powód nie wykazał, aby jego dobra osobiste w postaci tajemnicy korespondencji zostały wielokrotnie naruszone przez pozwaną, w tym poprzez otwarcie korespondencji w Zakładzie karnym w S., Zakładzie Karnym w B., w Zakładzie Karnym w K., otwarcie korespondencji z Prokuratury Rejonowej w B. przez M. A., błędne adresowanie korespondencji przez Prokuraturę Rejonową w B. i K. (co doprowadziło do zapoznania się z korespondencją przez osoby nieuprawnione), poprzez przyjęcie, że dobra osobiste powoda nie zostały naruszone przez nierzetelne prowadzenie postępowania karnego, oraz poprzez przyjęcie iż powód w wyniku naruszania jego dóbr osobistych w postaci tajemnicy korespondencji nie doznał krzywdy w rozmiarze uzasadniającym przyznanie zadośćuczynienia,

2.

2. art. 23 k.c. poprzez nieprzyjęcie, iż dobro osobiste w postaci tajemnicy korespondencji powoda nie zostało naruszone bezprawnie przez pozwanych,

3. art. 24 § 1 i 2 k.c. poprzez przyjęcie, iż działanie pozwanych nie było bezprawne, oraz poprzez przyjęcie, iż brak jest podstaw do przeproszenia powoda,

4. art. 417 k.c. poprzez przyjęcie, iż odpowiedzialność Skarbu Państwa w niniejszej sprawie oparta jest o zasadę winy, oraz poprzez nie przyjęcie, iż odpowiedzialność Skarbu Państwa uzależniona jest jedynie od wykazania bezprawności

5. art. 448 kc poprzez przyjęcie, iż w wypadku powoda nie doszło do naruszenia dóbr osobistych podlegających naprawieniu poprzez przyznanie zadośćuczynienia w żądanej wysokości.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił:

W dniu 29 lipca 2009r. do powoda pismo skierowała Prokuratura Okręgowa w Świdnicy. W piśmie tym wyjaśniono w jaki sposób potraktowano pisma powoda dotyczące zarzutów związanych z działalnością funkcjonariuszy Służby Więziennej w B. oraz zarzucaną przez powoda działalnością przestępczą innych osób

Na korespondencji tej znajduje się pieczętka Zakładu Karnego w B. z oznaczeniem „ Zakład Karny w B., data 03.08.2009r.”.

Z wyjaśnień Prokuratury Okręgowej w Świdnicy z dnia 1 lutego 2010r. wynika, że pismo to zostało umieszczone w zamkniętej kopercie, na kopercie wskazano adres Zakładu Karnego, z podaniem informacji, że dotyczy powoda przez wskazanie jego imienia i nazwiska.

dowód: pisma Prokuratury Okręgowej w Świdnicy z dnia 29 lipca 2009r. i z dnia 1 lutego 2010r. k 8, k 26

Pisma Prokuratury Rejonowej w K. w sprawie Ko 255/10, kopia postanowienia o umorzeniu śledztwa Prokuratury Rejonowej w B. w sprawie 1 Ds. 1317/10, w sprawie 1 Ds. 2147/10 oraz kopia postanowienia Sądu Rejonowego w B. w sprawie II Kp 24/10 kierowane były przez organy ścigania i Sąd do powoda.

dowód: zarządzenie o doręczeniu k 296, k 298,

akta sprawy 1 Ds. 1147/09 k 15, k 41

Bezsporne także jest, że 19 października 2009r. w Zakładzie Karnym w K. otwarto korespondencję skierowaną do powoda a dotyczącą odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie 1 Ds. 1147/09.

dodatkowo: dowód akta sprawy 1 Ds. 1147/09 k 17

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja powoda jest częściowo zasadna.

Słusznie bowiem apelujący zarzuca, że Sąd I Instancji dopuścił się naruszenia art. 233 k.p.c. oceniając, że powód nie wykazał, aby doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci tajemnicy korespondencji.

Przede wszystkim wskazać należy a nie negować tego strona pozwana, że w trzech przypadkach: w Zakładzie Karnym w B. w dniu 1 lipca 2009r., w tym samym Zakładzie Karnym w dniu 29 lipca 2009r., oraz w Zakładzie Karnym w K. w dniu 19 października 2009r. doszło do otwarcia korespondencji skierowanej do powoda lub powoda do organów ścigania.

Zgodnie zaś z treścią art. 102 pkt 11 k.k.w. w wersji obowiązującej w dacie zdarzenia, skazany ma prawo prowadzenia korespondencji, bez jej cenzurowania, z organami ścigania, wymiaru sprawiedliwości i innymi organami państwowymi, samorządowymi oraz z Rzecznikiem Praw Obywatelskich.

Otwarcie zatem takiej korespondencji zawsze ma charakter bezprawny.

Zgodnie zaś z art. 23 k.c., który zawiera przykładowe wyliczenia dóbr osobistych człowieka, jest nimi także tajemnica korespondencji. Tajemnica korespondencji obejmuje wszystkie sposoby komunikowania (list, telefon, e-mail, radio, znaki świetlne itd.). Informacja zawarta w korespondencji nie musi być specjalnie zabezpieczona (np. kartka pocztowa). Nie ma znaczenia, do kogo była skierowana (osoba fizyczna, urząd itd.). Naruszeniem tajemnicy korespondencji będzie każda nieuprawniona ingerencja w nią, przede wszystkim zapoznanie się z jej treścią lub zmiana tej treści, jak również doprowadzenie do stanu, w której do takiej ingerencji może dojść.

Wbrew zatem odmiennej ocenie dokonanej przez Sąd I Instancji, powód udowodnił nie tylko, że do naruszenia jego korespondencji doszło przez funkcjonariuszkę M. A., która otwarła jego korespondencję skierowaną do Prokuratury Rejonowej w B., ale udowodnił także, że otwarto jego nie podlegającą ocenzurowaniu korespondencję skierowaną do niego przez Prokuratora Okręgowego w Świdnicy z dnia 29 lipca 2009r. Bezsporne także jest, bo przyznał to sam pozwany, że do otarcia korespondencji niepodlegającej ocenzurowaniu doszło także w Zakładzie Karnym w K. w dniu 19 października 2009r.

Bez znaczenia jest natomiast argumentacja podniesiona przez stronę pozwaną, że doszło do tego być może z powodu działania pracownika, który źle zrealizował zarządzenia właściwych organów. Nie zmienia to bowiem zasad odpowiedzialności Skarbu Państwa za swojego funkcjonariusza, który narusza prawo.

Bez znaczenia jest także dla żądania przeprosin, czy było to działanie zawinione czy też nieumyślne, skoro strona pozwana nie wykazała bezprawności tego działania.

Mając zatem na rozwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał za zasadne żądanie powoda w zakresie przeprosin, ingerując, do czego ma prawo, w ich formę i wskazując za jakie naruszenia powód ma być przeproszony.

Wskazać także należy, że wbrew ustaleniom Sądu I Instancji zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że funkcjonariuszka przeprosiła powoda (co ewentualnie można by uznać za wystarczające). Wystarczy bowiem odwołać się treści jej notatki służbowej z dnia 18 września 2009r. (tak k 51 akt), z której wynika, że jedynie poinformowała powoda o zaistniałej sytuacji.

Pozostałych naruszeń tajemnicy korespondencji, jak to słusznie ocenia Sąd I Instancji, powód nie udowodnił. Jak bowiem wynika z pisma powoda datowanego na dzień 31 sierpnia 2011r. (k 221-224) powód powoływała się na dokumenty, które miał później przedłożyć Sądowi, co jednak nie nastąpiło.

Słusznie także Sąd I Instancji, wbrew zarzutom apelacji, ocenia, że powód nie wykazywał, iż doszło do naruszenia jego innych dóbr osobistych wskazywanych jako prawo do ochrony ze strony organów ścigania i prawa do rzetelnego postępowania karnego.

Powód złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w Zakładzie Karnym w B. i właściwe organy (w tym Sąd) wydały w tej sprawie prawomocne orzeczenie. Jedyнным argumentem powoda przeciwko temu postępowaniu jest w zasadzie ten, że nie zgadza się a takim rozstrzygnięciem. Wbrew zatem twierdzeniom apelacji nie doszło w tym przypadku do naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych.

Sąd Apelacyjny za Sądem I Instancji przyjmuje także, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, iż powód nie miał zagwarantowanego prawa do właściwego odbywania kary pozbawienia wolności w kontekście zapewnienia mu bezpieczeństwa. Są to jedynie twierdzenia powoda niczym nie poparte. Powód mając możliwość stawiennictwa w sądzie celem jego przesłuchania w charakterze strony także z tej możliwości nie skorzystał. Nie dowodzi bowiem braku zapewnienia mu poczucia bezpieczeństwa, jak to wywodzi apelacja, ani pismo Prokuratora Okręgowego w Świdnicy (k 8), które zawiera jedynie informacje jak wykorzystano zarzuty powoda, ani konsultacja psychologiczna, która charakteryzuje osobę powoda, natomiast nie sposób z niej odczytać, aby sytuacja podczas odbywania kary przekładała się na jego stan zdrowia. Nie wynika to także z pozostałej zawnioskowanej dokumentacji

lekarskiej. Słusznie zatem, czego zresztą ostatecznie apelacja nie kwestionuje, Sąd I Instancji oddalił wniosek dowodowy w przedmiocie opinii psychologicznej.

Mając zatem na rozwadze powyższe, powództwo okazało się zasadne jedynie w trzech przypadkach, naruszenia prawa powoda do otrzymywania i wysyłania korespondencji nieocenzurowanej do właściwych organów. Niewątpliwie zatem, doszło w tym zakresie do naruszenia prawa art. 23 k.c. ponieważ Sąd I Instancji nie dostrzegł wspomnianego naruszenia dóbr osobistych.

Wbrew jednak zarzutom apelacji żądanie przyznania zadośćuczynienia z tego tytułu jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu czyje dobro zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd winien brać pod uwagę, że ma ona charakter kompensacyjny a nie represyjny, a podstawą odmowy przyznania tego środka jest nieznaczny rozmiar krzywdy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, przy dokonany naruszeniu dobra osobistego powoda, wystarczające będzie przeproszenie go w sposób sformułowany w wyroku.

Mając zatem na rozwadze powyższe, powództwo częściowo uwzględniono, co przełożyło się na koszty postępowania przed Sądem I Instancji. Powód winien ponieść koszty zastępstwa procesowego w zakresie oddalonego powództwa a zatem zasądzenia odszkodowania, natomiast na rzecz powoda należało zasądzić koszty zastępstwa procesowego za wygrane powództwo w zakresie naruszenia dobra osobistego. Jednocześnie konieczne było przyznanie pełnomocnikowi powoda z urzędu od skarbu Państwa – kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w tym postępowaniu, w tym zakresie w jakim nie uzyskał go od strony pozwanej.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie apelacji we wskazany wyżej sposób rozliczono koszty postępowania apelacyjnego, mając na rozwadze inną ich wysokość wynikającą z treści § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w związku z treścią § 6 pkt 5 (w odniesieniu do roszczenia majątkowego), § 10 ust. 1 pkt 2 (roszczenie niemajątkowe), § 15, art. 99 k.p.c.

i 122 k.p.c.

mw